

1

אולי אם ישתה עוד משקה אחד, הם יעזבו אותו במנוחה. ג'רי פיגאן סיפר לעצמו את השקר הזה לפני כל לגימה. הוא גירש את צריכת הוויסקי בגמיעת בירת גינס שחורה צוננת, והחזיר את הכוס למקומה על השולחן. תרים את המבט והם כבר לא יהיו פה, חשב.

לא. הם עדיין היו שם, עדיין בוהים בו. שנים-עשר, אם כלל בספירה את התינוק בזרועות אמו.

בשלב זה כבר היה שיכור כהוגן. כשקיבתו לא תוכל להכיל עוד, הוא יאפשר לטום הברמן ללוות אותו ליציאה, והשנים-עשר ילכו בעקבות פיגאן ברחובות בלפסט, ייכנסו אתו הביתה, יעלו במדרגות וימשיכו אל תוך חדר השינה. אם יתמזל מזלו והוא יהיה מספיק שיכור, אולי יספיק להתעלף עוד לפני שהצרחות שלהם יהפכו בלתי נסבלות. הפעמים היחידות שבהן השמיעו קול היו כאשר היה לבדו ועל סף שינה. הצרחות של התינוק היו הגרועות מכול.

פיגאן הרים את הכוס הריקה כדי למשוך את תשומת לבו של טום.

"לא שתית מספיק, ג'רי?" שאל טום. "לא הגיע הזמן שתלך הביתה? כולם כבר הלכו."

"עוד אחת," אמר פיגאן והשתדל שלא לבלוע מילים. הוא ידע שטום לא יסרב. פיגאן עדיין זכה לכבוד במערב בלפסט, למרות השתייה.

ואמנם, טום נאנח והרים כוס אל פקק המידה. הוא הביא את הוויסקי ואסף מטבעות מהשולחן המוכתם. שכבה דביקה של זוהמה ובירה ישנה ינקה את נעליו כשהתרחק. פיגאן הרים את הכוס לחיי שנים-עשר עוקביו. אחד מחמשת החיילים בחבורה חיך והשיב לו במנוד ראש. השאר הסתפקו בנעיצת מבט.

"לכו להזדיין," אמר פיגאן. "לכו להזדיין, כולכם." איש מבין השנים-עשר לא הגיב, אבל טום הציץ מבעד לכתפו. הוא נענע בראשו והמשיך לצעוד אל הבר. פיגאן הביט בכל אחד ואחד מעוקביו בתורו. שלושה מבין חמשת החיילים היו בריטים, ושניים שירתו בחטיבת ההגנה של אלסטר. עוקב נוסף היה שוטר, מדי כוח השיטור המלכותי של אלסטר שלבש היו מסודרים ומעומלנים. שני עוקבים נוספים היו לויאליסטים, לוחמי חירות מאלסטר. הארבעה הנותרים היו אזרחים שנקלעו למקום הלא נכון בזמן הלא נכון. הוא זכר שחיסל את כולם, אבל זיכרון חיסול האזרחים היה הצעקני מכולם.

היה ביניהם קצב עגול פנים, לבוש סינר מוכתם בדם. פיגאן השליך את החבילה אל תוך החנות שלו, ואז החזיק את הדלת עבור האישה והתינוק בשעה שגלגלה פנימה את העגלה. הם חייכו זה לזה. הוא הרגיש את חום הפיצוץ כאשר זינק אל המכונית שכבר הייתה בתנועה, אותו פיצוץ שהיה אמור להגיע חמש דקות אחרי שיעזבו את המקום.

והיה הנער. פיגאן עדיין זכר את המבט בעיניו כשהבחין באקדח. כעת הנער ישב מעברו הנגדי של השולחן ונעץ בו את אותן עיניים נוקבות.

פיגאן לא הצליח להיישיר אליו את המבט, ולכן השפיל את עיניו. דמעות נקוו על השולחן. הוא הצמיד את אצבעותיו לשקעים שבפניו והבין שהוא בוכה.
"ישו", אמר.

הוא ניגב את השולחן בשרוולו ומשך באפו כדי לעצור את הדמעות. האוויר העומד של הפאב דבק לירכתי גרונו, סמיך כמו הצבע האפרפר שעל הקירות. הוא גער בעצמו. הוא לא היה זקוק או ראוי לרחמים, בטח לא מהסוג העצמי. גברים חלשים ממנו הצליחו לחיות עם מעשיהם. גם הוא יצליח.

יד על כתפו הבהילה אותו.

"הגיע הזמן ללכת, ג'רי", אמר מייקל מֶק'קֶנָה.

טום חמק אל המחסן שמאחורי הבר. מֶק'קֶנָה שילם לו לנהוג בדיסקרטיות, כדי שלא ישמע ולא יראה דבר. פיגאן ידע שהפוליטיקאי יבוא לחפש אותו. הוא לבש ז'קט ומכנסיים מהודרים, ומשקפי המעצבים דקי המסגרת שיוו לו מראה של אדם משכיל, שונה כרחוק מזרח ממערב מהמתבגר שהתרוצץ עם פיגאן ברחובות לפני שלושים שנה. העושר הלם אותו.

"כבר מסיים", אמר פיגאן.

"טוב, תשתה ואני אקפיץ אותך הביתה." מֶק'קֶנָה חייך אליו בשיניים לבנות וישרות. הוא תיקן אותן כדי שיוכל להיראות ייצוגי בפני המצלמות. הנהגת המפלגה עמדה על כך כתנאי לקבלת מועמדות למושב באסיפת העם.* פעם, לא מזמן, מדיניות המפלגה אסרה על ישיבה בבית המחוקקים בסטורמונט. אך הזמנים משתנים, גם אם האנשים לא.

* להרחבה, בסוף הספר מצורפת אחרית דבר מאת ד"ר גיא בינר, הסוקרת את תולדות הסכסוך בצפון אירלנד.

"אני אלך ברגל, " אמר פיגאן. "זה רק כמה דקות."
 "זה בסדר, " אמר מק'קנה. "וחוץ מזה, רציתי להחליף
 איתך מילה."

פיגאן הנהן ולגם שוב מהבירה. הוא השהה אותה על
 לשונו כשהבחין שהנער עזב את מקומו מעבר לשולחן. הוא
 איתר אותו כעבור רגע, כחוש וללא חולצה כמו ביום מותו,
 מתגנב מאחורי מק'קנה.

הנער הצביע אל ראשו של הפוליטיקאי. הוא עשה תנועת
 ירי, וידו נזרקה מעלה מההדף. פיו צר תנועת פיצוץ, אך לא
 השמיע קול.

פיגאן בלע את הגינס ונעץ בנער מבט. משהו זע
 במחשבותיו, זיכרון אחד המנסה לאתר את חברו. הצינה
 במרכז גופו פעמה בקצב אחיד עם הלמות לבו.
 "זוכר את הילד ההוא?" שאל.

"די, ג'רי." קולו של מק'קנה נשא בחובו אזהרה.
 "פגשתי את אימא שלו היום. הייתי בבית הקברות והיא
 ניגשה אליי."

"אני יודע, " אמר מק'קנה וחילץ את הכוס מבין אצבעותיו
 של פיגאן.

"היא אמרה שהיא יודעת מי אני. מה עשיתי. היא
 אמרה..."

"ג'רי, אני לא רוצה לדעת מה היא אמרה. יותר מעניין
 אותי לדעת מה אתה אמרת לה. על זה אנחנו צריכים לדבר.
 אבל לא פה." מק'קנה לחץ על כתפו של פיגאן. "בוא כבר."
 "הוא לא עשה כלום. באמת שלא. הוא לא סיפר לשוטרים
 משהו שהם לא ידעו קודם. זה לא הגיע לו, בחיי ישו, הוא
 היה רק בן שבע-עשרה. לא היינו צריכים ל..."
 יד חזקה אחת אחזה בפניו של פיגאן והשנייה בשערו

המקליש, והחיה שבתוך מק'קנה חשפה את פניה. "סתום את הפה המזויזן שלך, " סינן. "תזכור עם מי אתה מדבר. " פיגאן זכר היטב. המבט באותן עיניים כחולות ויוקדות הזכיר לו כל פרט ופרט, אלו היו הפנים שהכיר, לא אלו מהטלוויזיה, אלא הפנים שלהטו בעונג יוקד בשעה שמק'קנה הסתער על הנער בפטיש, הפנים המוכתמות באדום כאשר הגיש לפיגאן את אקדח ה-22 מ"מ כדי לסיים את המלאכה. פיגאן לפת את מפרקי ידיו של מק'קנה והתנתק ממנו. הוא רמס את זעמו שלו, מעך אותו.

החיוך שב אל שפתיו של מק'קנה בעודו מושך את ידיו מאלו של פיגאן, אך הוא לא התרחב. "בוא כבר, " אמר. "המכוננית שלי בחוץ. אקפיץ אותך הביתה. "

השנים-עשר יצאו בעקבותיהם אל הרחוב, הנער צמוד למק'קנה. מק'קנה טיפס גבוה אל צמרת המפלגה, אך עדיין לא הגיע למעמד שחייב ליווי מאבטחים. עם זאת, פיגאן ידע שהמרצדס, שבהקה לאור פנסי הרחוב הכתומים, הייתה ממוגנת, חסינה הן לקליעים והן לפצצות. מק'קנה ודאי הרגיש בטוח כשהתיישב במושב הנהג.

"יום חשוב היום, " אמר מק'קנה בשעה שהרחיק את הרכב משפת המדרכה, משאיר את העוקבים לנעוץ מבטים בעקבותיהם. "ארגנו את המשרדים בסטורמונט, קיבלתי שולחן משלי והכול. מי חשב שככה יקרה, מה? שאנשים כמונו ישבו על הגבעה. הצלחתי להשיג לאישה משרה של מזכירה. הבריטים זורקים עלינו כל כך הרבה כסף עד שכמעט לא נעים לי לקחת מהם. אבל רק כמעט. "

מק'קנה שלח אל פיגאן חיוך קורן. פיגאן לא הגיב. פיגאן ניסה להימנע מצפייה או מקריאה בחדשות ככל יכולתו, אבל בחודשיים האחרונים התחוללה סערה של

תמורות. רק לפני חמישה חודשים, עם בוא השנה החדשה, אמרו שאין סיכוי, שהתהליך הפוליטי עבר את נקודת האל־חזור. ואז הרים זזו, הסכמים נחתמו, בחירות באו ועברו, והצללים רק הלכו וסגרו על פיגאן. בתדירות גבוהה מבעבר החלו אותם צללים לקרום פנים וגוף וידיים ורגליים. כעת הם ליוו אותו באופן קבוע, והוא שכח מתי נרדם לאחרונה מבלי להטביע אותם בוויסקי.

הם מלווים אותו מאז שבועותיו האחרונים בכלא מיז, לפני קצת יותר משבע שנים. בדיוק הודיעו לו על מועד השחרור, הודעה מודפסת על דף נייר במעטפה חתומה, ופיו יבש כשפתח אותה. הפוליטיקאים בחוץ סחרו בִּחִירוֹת, ובחירותם של עוד מאות גברים ונשים. אנשים כמותו נקראו אסירים פוליטיים. לא רוצחים או גנבים, לא סחטנים או דורשי כופר. לא פושעים כאלה ואחרים, אלא רק קורבנות הנסיבות. העוקבים היו שם כאשר פיגאן הרים את עיניו מהמכתב, מביטים בו.

הוא סיפר עליהם לאחד הפסיכולוגים בכלא. ד"ר בריידי אמר שמדובר באשמה. הוא הגדיר אותם כ"התגלמות". פיגאן תהה מדוע אנשים ממעטים לקרוא לדברים בשם. מק'קנה הצמיד את המרצדס לאבן השפה שמחוץ לביתו הקטן והטורי של פיגאן ברחוב כלכותה. הבית עמד כתף אל כתף לצד עשרים בתים קופסתיים זהים, בנויים לִבְנֵים אדומות, מטופחים וחדגוניים. העוקבים המתינו על המדרכה. "אני יכול להיכנס אליך לרגע?" החיוך של מק'קנה זהר בתאורה הפנימית של הרכב וקמטים התקשתו סביב עיניו. "עדיף שנדבר בפנים, לא?"

פיגאן משך בכתפיו ויצא מהרכב.

השנים־עשר התפצלו לשתי קבוצות כדי לאפשר לו

לגשת לדלת. הוא פתח אותה ונכנס פנימה – מק'קנה בעקבותיו, והשנים-עשר חומקים ביניהם. פיגאן ניגש היישר אל המזנון, שם המתינו לו בקבוק ג'יימסון וקנקן מים. הוא הפנה את תשומת לבו של מק'קנה לבקבוק.

"לא, תודה," אמר מק'קנה. "גם לך לא כדאי."

פיגאן התעלם ממנו. הוא מזג שתי אצבעות ויסקי לתוך כוס ומהל אותו בכמות שווה של מים. הוא לגם לגימה גדולה והחווה בידו לעבר כיסא.

"לא, אין צורך," אמר מק'קנה. שיערו היה מסופר בקפידה, עורו שזוף וחלק, ורק צלקת מתחת לעינו השמאלית נותרה כשריד לגלגולו הקודם.

השנים-עשר התפזרו ברחבי החדר המרוהט בדלות, התמזגו באפלה והגיחו ממנה, בוחנים את שני הגברים בתשומת לב. הנער השתהה לצדו של מק'קנה בשעה שהפוליטיקאי ניגש לגיטרה חסרת המיתרים שניצבה בפינה. הוא הרים אותה וסובב אותה באור.

"ממתי אתה מנגן בגיטרה?" שאל מק'קנה.

"לא מנגן," אמר פיגאן. "עזוב את זה."

מק'קנה קרא את התווית שבתוך תיבת התהודה. "מרטין.

נראית ישנה. מה היא עושה פה?"

"היא הייתה פעם של חבר שלי. אני משפץ אותה," אמר

פיגאן. "עזוב אותה."

"איזה חבר?"

"סתם מישהו שהכרתי בכלא. אני מבקש. עזוב אותה."

מק'קנה הניח אותה במקומה בפינה. "חברים זה חשוב,

ג'רי. חשוב לכבד אותם. לשמוע בקולם."

"על מה אתה רוצה לדבר?" פיגאן צנח לאחד הכיסאות.

מק'קנה הניד בראשו אל עבר המשקה שבידו של פיגאן.

"על זה, קודם כול. אתה חייב להפסיק עם זה, ג'רי."

פיגאן הביט בעיני הפוליטיקאי והמשיך לרוקן את הכוס. "אנשים פה מעריצים אותך. הרפובליקנים רואים בך גיבור. הצעירים צריכים מודל לחיקוי, מישהו שמגיע לו כבוד."

"כבוד? על מה אתה מדבר?" פיגאן הניח את הכוס על שולחן הקפה. האדים שעל הכוס נצמדו אל כף ידו והוא הניח לידיו להחליק זו על זו ופיזר את הלחות על מפרקי אצבעותיו וביניהן. "לא מגיע לי כבוד על מה שעשיתי." פניו של מק'קנה בערו מכעס. "ישבת כמה שהיית צריך. היית אסיר פוליטי במשך שתיים-עשרה שנה. נתת תריסר שנים מהחיים שלך בשביל המטרה. כל רפובליקני צריך לכבד דבר כזה." הבעת פניו התרככה. "אבל אתה ממסמס את זה, ג'רי. אנשים מתחילים לשים לב. אתה כל ערב בבר, שיכור מהתחת, מדבר אל עצמך."

"אני לא מדבר אל עצמי." פיגאן פנה להצביע על העוקבים, אבל התחרט.

"אז אל מי אתה כן מדבר?" קולו של מק'קנה רטט בצחוק מרוגז.

"אל האנשים שרצחתי. שאנחנו רצחנו." "שמור על הפה שלך, ג'רי. אני לא רצחתי אף אחד." פיגאן הישיר מבט אל עיניו הכחולות של מק'קנה. "לא, לאנשים כמוך וכמו מק'גינטי תמיד היה שכל לא לעשות את זה בעצמכם. לכן השתמשתם בפראירים כמוני." "מק'קנה שילב את זרועותיו על חזהו הרחב. "לאף אחד אין ידיים נקיות." "מה עוד?" שאל פיגאן. "אמרת 'קודם כול'. מה אתה עוד רוצה ממני?"

מק'קנה הקיף את החדר, הנער צעד בעקבותיו, ופיגאן

החל לנוע בכיסאו כדי לא לאבד איתו קשר עין. "אני צריך לדעת מה אמרת לאישה הזאת," אמר מק'קנה. "כלום," אמר פיגאן. "אני לא דברן גדול. זה לא חדש לך."

"לא, בהחלט לא. אבל מקור אמין סיפר לי שהשוטרים הולכים להתחיל לחפור בביצות ליד דֶּנְגְנוֹן בימים הקרובים. ליד המקום שבו קברנו את הנער. אימא שלו אמרה להם איפה לחפש." מק'קנה עבר למרכז החדר וגהר על פיגאן. "אז תגיד לי, ג'רי, מאיפה היא יודעת?" "מה זה משנה," אמר פיגאן. "הרי ממילא לא נשאר ממנו כלום. כבר עברו יותר מעשרים שנה."

"זה משנה ועוד איך," אמר מק'קנה. "אם פתחת את הפה, אתה מלשן. ואתה יודע טוב מאוד מה קורה למלשנים." פיגאן הידק את אחיזת אצבעותיו על מסעדי הכיסא. מק'קנה רכן אליו, ידיו על ירכיו. "למה, ג'רי? בשביל מה סיפרת לה? מה חשבת שִׁיצא מזה?" פיגאן חיפש שקר, אפילו מופרך, אבל לא מצא דבר. "חשבתי שהוא ירד ממני," אמר. "מה?" מק'קנה הזדקף.

"חשבתי שהוא ילך," אמר פיגאן. הוא הביט בנער שכיוון את אצבעותיו אל ראשו של מק'קנה. "חשבתי שהוא ירד ממני. שיעזוב אותי בשקט." מק'קנה נסוג. "מי? הנער?" "אבל זה לא מה שהוא רצה." "בחייך, ג'רי." מק'קנה נענע בראשו. "מה נסגר איתך? אולי כדאי שתראה רופא, אתה יודע, תנקה את הראש. תיסע קצת."

פיגאן השפיל את מבטו אל ידיו. "אולי באמת."

"תקשיב לי." מק'קנה הניח יד על כתפו של פיגאן.
 "המקור שלי מדבר רק איתי, לא עם אף אחד אחר. היית
 חבר טוב לאורך השנים, וזו הסיבה היחידה שלא הלכתי עם
 זה למק'גינטי. אם הוא היה יודע שהתחלת לזמר לכלבה
 הזקנה הזאת, השוטרים היו מחפשים את הגופה שלך, לא
 את של הבן שלה."
 פיגאן רצה לשחרר את כתפו מאחיזתו של מק'קנה. הוא
 לא זע.

"כמובן, יש מצב שאני אצטרך שתחזיר לי טובה. אני
 יכול להביא לך עבודה. יש לי כמה עסקאות עכשיו, דברים
 שמק'גינטי לא מעורב בהם. אם תוכל להפסיק עם השתייה,
 לתפוס את עצמך בידיים, תוכל לעזור לי מאוד. ואז מק'גינטי
 לא יצטרך לדעת מה אמרת לאימא של הנער."
 פיגאן צפה בפני הנער מתעוותים בשעה ששאר הצללים
 התגודדו סביבו.

"אתה מבין מה אני אומר לך, ג'רי?"

"כן," אמר פיגאן.

"טוב מאוד." חייך מק'קנה.

פיגאן נעמד. "צריך להשתין."

מק'קנה נסוג ואמר, "תעשה את זה קצר."

פיגאן עלה במדרגות ונכנס לשירותים. הוא סגר את
 הדלת והבריח אותה, אבל כמו תמיד, העוקבים נכנסו פנימה.
 חוץ מהנער. פיגאן לא התייחס אליהם, אלא התרכז במאמץ
 להישאר זקוף תוך כדי ריקון השלפוחית. הוא כבר התרגל
 לכך שהשנים-עשר עדים לרגעיו הפחות מכובדים.
 הוא הוריד את המים, שטף את ידיו מתחת לברז ופתח את
 הדלת. הנער עמד שם במסדרון וחיכה לו. הוא נעץ מבט אל
 תוך אפלת חדר השינה של פיגאן.

פיגאן עמד רגע במבוכה, רקותיו מזמזמות והצינה הולמת במרכז גופו.

הנער הצביע אל החדר.

"מה? שאל פיגאן.

הנער חשף שיניים, וידו הגרומה הונפה אל עבר הדלת. "בסדר", אמר פיגאן. הוא ניגש לחדר השינה תוך שליחת מבטים לאחור.

הנער נכנס בעקבותיו לאפלה וכרע ברך למרגלות המיטה. הוא הצביע אל מתחת לה.

פיגאן ירד על ידיו וברכיו והציץ מתחת לקרש המיטה. אור קלוש חדר פנימה מהמסדרון וחשף את קופסת הנעליים הישנה שהוחבאה שם.

הוא הרים את ראשו בתהייה. הנער הנהן.

פיגאן יכול להגיע אליה רק אם ימתח את ידו. הוא משך אותה אליו. דבר־מה כבד נע בתוכה כשהזיז אותה, ולבו של פיגאן האיץ. הוא הסיר את המכסה ונתקל בריח שמנוני של שטרות כסף. היו שם צרורות של שטרות בסכומים שונים – עשרים, חמישים, מאות. פיגאן לא ידע כמה. הוא מעולם לא ספר אותם.

אבל היה שם משהו נוסף, משהו קר ושחור שנח מוסתר חלקית בתוך הנייר. משהו שפיגאן לא רצה לקחת ליד. בחשכה החלקית פגשו עיניו בעיני הנער.

"לא", אמר פיגאן.

הנער דקר את החפץ באצבעו.

"לא." המילה רפרפה על לשונו של פיגאן.

פי הנער נפער, ידיו אחזו בקווצות שערו. בטרם נשמעה הצרחה, פיגאן הושיט יד והוציא את הוולטר 99P מנרתיקו. חיוך התפשט על פני הנער ושיניו בהקו. הוא הציג

בפנטומימה את דריכת הפטיש ואת הכנסת הכדור הראשון אל בית הבליעה.

מבטו של פיגאן נע מהנער אל האקדח וחזרה. הנער הנהן. פיגאן דרך את הפטיש, שחרר אותו, ושמע את רחש החלקים המשומנים נעים יחד. האקדח היה איתן באחיותו, כמו לחיצת יד של חבר ותיק.

הנער חיך, קם על רגליו וניגש אל המסדרון. פיגאן השפיל את מבטו אל הוולטר. הוא קנה אותו כמה שבועות לאחר שחרורו מהכלא, כאמצעי הגנה בלבד, והוציא אותו מהקופסה רק לצורכי ניקוי. קצה אצבעו מצא את ההדק בתוך שמורתו. הנער חיכה בפתח.

פיגאן נעמד וצעד בעקבותיו אל המדרגות. הנער ירד, האור שבקע מלמטה לא השפיע על גופו הצנום והחינני. פיגאן החל לרדת למטה באטיות. פרץ אדרנלין הציף בו זיכרונות אפלים, קולות שהושתקו שנים רבות, פנים שנראו כמו כתמי דם. השאר הגיעו מאחוריו, מחליפים ביניהם מבטים. כשהגיע למטה, הוא ראה את גבו של מק'קנה. הפוליטיקאי הביט מקרוב בתצלום הישן של אמו של פיגאן, התצלום שהציג אותה עומדת בפתח, צעירה ויפה. הנער חצה את החדר, ושוב הציג את פעולת ההוצאה להורג של האיש שפירק אותו בפטיש לפני יותר מעשרים שנה.

לבו של פיגאן הלם בקרבו, ריאותיו עלו וירדו. מק'קנה בטוח ישמע את זה.

הנער הביט בפיגאן וחיך.
פיגאן שאל, "אם אעשה את זה, תעזוב אותי בשקט?"
הנער הנהן.

"מה?" מק'קנה הניח את התמונה הממוסגרת. הוא פנה אל הקול וקפא כשראה את האקדח מכוון אל מצחו.

"אני לא יכול לעשות את זה כאן."

חיוכו של הנער גווע.

"לא אצלי בבית. במקום אחר."

החיוך חזר.

"בחייך, ג'רי." מק'קנה פלט צחוק קצר ועצבני והרים את ידיו. "מה אתה עושה?"

"מצטער, מייקל. אני חייב."

חיוכו של מק'קנה נמוג. "אני לא מביין, ג'רי. אנחנו חברים."

"אנחנו ניכנס למכונית שלך." הצלילות הדהדה בראשו של פיגאן. לראשונה זה חודשים ארוכים, ידו לא רעדה.

פיו של מק'קנה התעוות. "בחיים לא."

"אנחנו ניכנס למכונית שלך," חזר פיגאן על דבריו.

"אתה מקדימה, אני מאחור."

"ג'רי, הראש שלך לא במקום. תוריד את האקדח לפני שתעשה משהו שתצטער עליו."

פיגאן התקרב. "למכונית."

מק'קנה הושיט יד. "באמת, די כבר, ג'רי. בוא נירגע שנייה, טוב? אולי פשוט תיתן לי את זה ואני אחזיר את זה למקום. ואז נשתה קצת."

"אני לא אגיד שוב."

"תפסיק עם המשחקים, ג'רי, תן לי את זה."

מק'קנה ניסה לתפוס את האקדח, אבל ג'רי הרים את ידו. הוא החזיר אותה כדי לכוון למרכז מצחו של מק'קנה.

"תמיד היית בן זונה פסיכי." מק'קנה הישיר אליו מבט בשעה שניגש לדלת. הוא פתח אותה ויצא לרחוב. הוא הביט

ימינה ושמאלה, שמאלה וימינה, מחפש עדים. כשכתפיו השתוחחו, פיגאן ידע שאין אף אחד ברחוב. ברחוב הזה לא נהגו להסיט וילונות.

מערכת הנעילה של המרצדס הרגישה שהמפתח נמצא בטווח הקרוב, והיא ציפצפה ונקשה כשמק'קנה התקרב. "פתח את הדלת האחורית", אמר פיגאן. מק'קנה מילא את הפקודה.

"עכשיו תיכנס מקדימה ותשאיר את הדלת פתוחה עד שאכנס פנימה." פיגאן הצמיד את הוולטר לראשו של מק'קנה, עד שזה האחרון ישב ליד ההגה.

פיגאן נכנס למושב האחורי, נזהר שלא לגעת בריפוד העור בידי החשופות. הוא נעזר בממחטה כדי לסגור את הדלת. טום ראה אותו יוצא עם הפוליטיקאי, כך שטביעות אצבעותיו סביב המושב שליד הנהג היו חסרות חשיבות. מק'קנה ישב בלא ניע, וידיו על ההגה. "עכשיו סגור את הדלת וסע."

המנוע הגדול של המרצדס ניעור לחיים, ומק'קנה יצא מהחניה. פיגאן העיף מבט מהחלון האחורי וראה את השנים-עשר צופים בו מהמדרכה. הנער צעד אל תוך הכביש ונופף לו.

פיגאן שכב בין הצללים המסתירים אותו. הוא הצמיד את לוע האקדח לגב מושב הנהג, בדיוק במקום שבו אמור להיות לכו של מק'קנה, אם היה לו אי פעם לב.

פיגאן ידע שהרחובות סביב הרציפים יהיו שוממים. מנוע המרצדס תקתק בעודו מתקרר, מדגיש את השאון שנשמע מפעם לפעם מהתנועה בכביש העילי שמאחוריהם, במקום שבו M3 הפך ל-M2. נהר הלגאן זרם לנגד עיניהם אל תוך ימת בלפסט. אורות מתחם אודיסיי זהרו במים. מועדוני הלילה שבמתחם היו גדושים בצעירים אמידים; צעירים מכדי לזכור אנשים כמו פיגאן, אמידים מכדי שיהיה להם אכפת.

מאחורי המתחם ניצבו שמשון וגוליית, העגורנים האדירים שחלשו על המספנה הישנה. מעברו הנגדי של קווינז איילנד, חג מטוס קטן מעל נמל התעופה העירוני, שבימים אלה נקרא על שם ג'ורג' בסט האגדי, הכדורגלן שהרס לעצמו את החיים עם אלכוהול. מנוע המטוס ייבב וזמזם. כתפיו של מק'קנה עלו וירדו עם כל נשימה.

פיגאן התרומם כדי לשבת מאחורי הפוליטיקאי, האקדח עדיין צמוד לגב המושב. בד חולצתו הספוג בזיעה גלש לאורך שכמותיו. הוא הביט סביבו בחלקת האדמה החשופה שעליה חנו. אין מצלמות במעגל סגור, אין אנשים. רק העכברושים היו עדים למתרחש. והעוקבים.